

**Tábor Drnovka 2023, Svojsíkův závod,
Svarožná**

XXVII. ROČNÍK

listopad 2023

Obsah

Tábor - skautky.....	3
Tábor - světlušky	4
Tábor - vlčata	5
Tábor - skauti	7
24 hodin s kapříkem Metlíkem	8
Jeden dík. Zbytečný možná!.....	9
Challenge Čerchov (krajské kolo Svojsíkova závodu).....	10
Lomeček	13
Skauti ve Kdyni	13
Roverská víkendovka v Jičíně	13
Oldskauti v ZOO	14
Víkendovka skautů a skautek do Pístova	15
Slibování světlušek	16
Střediskový sněm	17
Přespání na Březníku - skautky	17
Svarožná	18
Vandr oldskauti	23
Výprava na Černou skálu.....	28

Tábor - skautky

Tak jsme se konečně dočkali tábora na Drnovce. My, skauti a skautky, jsme přijeli už v sobotu 1. července, abychom pomohli se stavbou tábora. Byla to dřina, protože i polovinu dalšího dne jsme strávili prací. To, že odpoledne už začali přijíždět ostatní, jsme jaksi nevnímali a byli vděční za chvíli odpočinku. No, další dny už byly o něco lepší, ať už proto, že hned k snídani byl rohlík s nutelou ,nebo protože začala společná etapa Scooby-Doo i zbylý program. Bohužel po výtečném rohlíku s nutelou už začaly přicházet „Chlebové dny“. Tak jsme říkalyivšem dnům, kdy byl v jídelníčku chleba alespoň dvakrát. A těch dnů bylo hodně! Většina programů nás ale opravdu bavila, ať už vyrábění krabiček na dopisy, hraní nových i osvědčených her nebo dokonce dvoudenní výprava na vodě. Některé se zas úplně nepovedly. Naštěstí převažovaly ty povedené.

Nezapomenutelnou atmosféru jsme zažívali také při všech třech táborácích. O něco horší atmosféra občas panovala mezi námi všemi. Možná jen proto, že nás bylo prostě moc a příliš jsme se neznali, nebo protože jsme všichni měli od tábora ohromné očekávání, a tak jsme byli zklamaní, když něco prostě nevyšlo.

Když se ale podívám zpětně, vlastně to tak zlé nebylo, těch užitých chvil a zábavných okamžiků jsme zažili nespočet a hlavně jsme se ještě více stmelili a poznali naši úžasnou a jedinečnou partu.

Šefa

Tábor - světlušky

Tenhle rok byl pro naše středisko velmi významný, a to z toho důvodu, že nebyl rozdělený tábor na mladší a starší, ale po pěti letech se sešlo celé středisko na jednom táboře. Celým táborem nás provázel symbolický rámec Scooby-Doo. Světlušky se společně s ostatními dětmi ponořily do rolí detektivů v naší letní akademii záhad. První den to uvedla etapa, kde se dozvěděly svoje role a měly první cvičný případ. U tohoto případu to však neskončilo a všechny skupinky pomáhaly společně vyřešit záhady, na které náš tým odborníků nestačil. Mohli jsme se utkat s příšerou Lochness, duchy, zombie a dalšími příšerami, které nás měly zastrašit. Všichni spojili své znalosti a každý případ se jim podařilo vyřešit. Světlušky měly i své speciální téma tábora a tím bylo Zootropolis. Detektivské zkušenosti z akademie se jim výborně hodily, protože se snažily vyřešit záhadu zmizení pana Vydry. Začínaly tak na parkovišti a průběžně se propracovávaly

případem. Čekala je práce u lidí na vesnici, vaření, parkování i zběsilá jízda v kárce. Když jsme se však odpoutali od pohádek, tak jsme měli spoustu klasických táborových programů. Zahájily se otevíráním Drnovky a zahajovacím táborákem. Táboráky letos byly celkem 3. Na jednom z nich probíhala talentová soutěž a na jiném z nich mohly světlušky pozorovat slibování skautů a skautek. Světlušky také vyrazily na celodenní výpravu na zříceninu nedalekého hradu. A aby byl tábor ještě o něco pestřejší, přidali jsme do programu soutěže, co si pro nás připravilo středisko z vedlejšího tábora. Světlušky si vyzkoušely různé

sparty, hry a také jízdu na lodi. Tábor jsme zakončili netradičně táborovým ohněm, protože diskotéka byla už v prvním týdnu tábora. Myslím, že můžu mluvit za všechny světlušky i jejich vedoucí a prohlásit tento tábor za úspěšný a moc užitý.

Marti

Tábor - vlčata

4.7.2023

Třetí táborový den

Jako každý den jsme se všichni probudili a šli na rozcvičku těla k čapu. Cestou tam jsme se přeskakovali a nazpátek jsme si podávali míč, čímž jsme se doprovodili až k našim stanům. Posnídali jsme chléb se sýrovou pomazánkou a netrpělivě jsme čekali na vzácnou návštěvu, se kterou jsme strávili celé dopoledne.

Byli to čtyři lesáci, kteří nám povídali spoustu zajímavých informací o lesních společenstvech, ukazovali nám různé druhy parohů, kožešin a díky vábničkám jsme se seznámili i s lesními zvuky. Poté přivedli dva jezevčíky Janu a Julču, kteří nám předvedli, jak stopují zvěř a jak hrabou. Vypadala jako velice chytrá zvířátka.

K obědu jsme si pochutnali na hrachové polévce a na kuřecí směsi s rýží. Bylo to výborné! Po poledním klidu jsme šli na výpravu k Bukováku, kterou jsme završili koupáním a partičkou Bangu.

Ani večer jsme neotáleli a všichni jsme splnili bobříka odvahy. Procházka nočním lesem byla spíše romantická než strašidelná.

Vojta Kasl (do kroniky zapsal Vojta starší)

6.7.

Pátý táborový den aneb den celodenní vlčácké výpravy

Ráno nás vzbudil budíček a hned jsme běželi na rozcvičku. Posnídali jsme čokokuličky s mlékem. Následoval nástup a pak už jsme se začali balit na celodenní výpravu.

Do batůžku jsme si všichni zabalili psací potřeby, pití, svačinu a oběd na opečení a vyrazili jsme směrem Kloušov, Binadla, Zemětice na krásnou rozhlednu Štěpánka. I když byla rozhledna malá, tak byla moc hezká. Vyzkoušeli jsme místní tobogány z trubek a plno odrážedel.

Potom jsme šli směrem do lesa, kde bylo obrovské množství mravenišť a borůvek. Borůvky jsme si natrhali do pytlíků a měli jsme od nich špinavé ruce a pusy. Dali jsme si oběd a svačinu a hned poté jsme šli dále. Cestou jsme narazili na studánku a pak jsme se šli vykoupat. Na Bukováku jsme hledali jady (lesklé křemeny).

Celkem jsme ušli 18 kilometrů.

Luky (do kroniky zapsal Vojta)

7.7.

Šestý táborový den

Ráno jsme šli na rozcvičku, kde jsme hledali Marka. Když jsme ho našli, tak jsme trénovali tance na večerní diskotéku. Na snídani jsme si rozmysleli, jestli chceme držet bobříka mlčení, nebo hladu. Vybral jsem si bobříka hladu (já Malda). Najezení jsme šli uklízet stany a kufry. Nepamatuji si, co jsme dělali, ale musel jsem koukat, jak všichni jí svačinu (já Malda). Po svačině byli vlčci (kutil a zdravotník).

Ostatní zase jedli výborný oběd a já na ně jen koukal. O poledním klidu jsem si házel míčem s Babočkou. Odpoledne jsme měli barvovou bitvu (válku barev). Celí jsme byli od barev a museli se umýt v Bukováku.

K večeri byla sekaná v houce. Potom byl nástup, kde jsem dostal bobříka hladu.

Od devíti hodin pořádal Marek DJ párty do tři čtvrtě na jedenáct. Potom byla etapa a my šli spát o půlnoci.

Malda (zapsal Kapitán)

8.7. 2023

Sedmý den tábora

Jako každý den byla rozcvička s Marym. Potom byla snídaně, bylo kakao. Plnili jsme bobříky a vlčky. Odpoledne byl na programu ornitolog. Ornitolog každých 30 minut nám přinesl ukázat různé druhy ptáků.

Zapsal Pařez

Tábor - skauti

Rok 2023, skauti, skautky, vlčata a světlušky, všichni jsme byli zase spolu. Očekával jsem hodně, ale tohle, tohle jsem opravdu nečekal. Začalo to ještě v den, kdy se začal skládat tábor „ej kej ej“ stavět. Ze začátku to moc rychle nešlo, bylo to vlastně moje poprvé. Postupem času člověk získá cvik a zkušenosti, po pár méně úspěšných pokusech mi nedělalo problém postavit stan za 5 minut. Pak už jsem zvládal stavět zepředu, z boku nebo zezadu, zkrátka jsem dostal ten grif. Na konci těžce odedřeného dne jsme se podívali na postavený tábor, najedli jsme se a s pocitem dobře odvedené práce jsme si šli znavení lehnout.

Pak už se mi moje vzpomínky ztrácí v mlze. Znakem dobrého tábora je totiž porucha paměti. Dovol, abych vysvětlil. Mám plnou hlavu historek a krásných vzpomínek, které, doufám, budu moct vyprávět i vlastním vnoučatům, ale ani kdybych se na hlavu stavěl, nedokážu tyto vzpomínky chronologicky seřadit. Z přítomnosti světlušek a včítat jsem měl původně obavy, bál jsem se dlouhých front na oběd, do sprchy, na záchody, do umývárny nebo na prodej sušenek. Zkrátka bál jsem se, že se na tábořišti navzájem ušlapeme. Samozřejmě jsem se nebál o sebe, protože vzrůstem a silou převyšuji ostatní. V etapové hře jsem se pasoval do role hlavy rodiny, vzal jsem pod křídla mladší spoluskauty a spoluskautky a staral se o ně jako o vlastní. Jako skauti jsme si každý večer sdělovali své niterné pocity, tíživé problémy či tajné lásky, přestože v kruhu kolovaly silné emoce, jediná slza neukápla. Doufám, že Tvoje pocity z tohoto článku jsou stejné jako mé pocity z tábora - roztržité, nespojité, halabala, leč jenom pozitivní.

Tokio

24 hodin s kapříkem Metlíkem

Celé dobrodružství jsme zahájily v pátek 6. 10. 2023 v 19:00 ve staré klubovně. První úkol, který světluščkám stál v cestě, bylo složení mapy k noční hře. Při této aktivitě se i rozdělily do třech skupin, a to pomocí krátkých tajných vzkazů (básniček). Po setmění se ve skupinách vydaly hledat... A byly úspěšné! Čekalo na ně malé překvapení a hlavně první část příběhu – Metlík hledá ztraceného Okounka. Čas před spaním nám zpříjemnila Kiki s kytarou. Budiček byl naplánovaný na osmou hodinu ránní, představa to však byla naivní. První ránní ptáčata byla vzhůru ještě před šestou... Místo rozcvičky jsme si zahrály Rybičky, rybičky rybáři jedou. Následovala snídaně, úklid, příprava svačiny atd. I tyto aktivity

otvíraly další pokračování napínavého příběhu. Čas plynul, po ztraceném Okounkovi však nebylo ani stopy. Před polednem jsme se vydaly směr nádraží v Přešticích, odkud jsme dále pokračovaly do Klatov. Cestou jsme samozřejmě nesměly minout hřiště na loděnici... Své nadšení z návštěvy bazénu světlušky opravdu neskrývaly. Tobogán, skluzavka, divoká řeka, vířivka... Hodina a půl byla málo. Čeho málo ale nebylo, byla snaha, se kterou pátraly po poslední části příběhu. Po návratu do klubovny tak celé povídání zkompletovaly. A?! Po dvaceti čtyřech hodinách se naši rybí kamarádi opět shledali.

Kači

Jeden dík. Zbytečný možná!

Přiznávám bez vytáček: nejsem moc šikovný na ruce! Vyrůstal jsem ve stínu starších všeumělů a šikulů, kteří mi mé přesvědčení rozhodně nevyvraceli. Spíše naopak. K práci jsem se občas nachomýtl, takže připravit dřevo, zatlouct hřebík jsem se časem naučil. Vrcholem zručnosti pak bylo, když jsme s Kozou dokázali rozmíchat beton a zabetonovat jeden kůl hrazení oddělující velké ohniště a cestu k Drnovce. Máte pravdu - už tam není. Každopádně to byla práce na celý den. Dopoledne vykopat díru (na to fištróna netřeba) a přes polední klid od starších a zkušenějších získat recept na správný beton. Teoretik Čochtan toho moc neporadil, až druhý teoretik Paka prohlásil, že někde četl, že poměr cement:písek má být 1:7. Tak jsme tedy na odpolední směně

namíchali směs v kýblu, natřeli sloupek americkým luxolem a zabetonovali. Do betonu jsme hrdě napsali svá jména včetně letopočtu (tuším 1998). A píska se večerka! (Ba ne, ale večere určitě jo.) Na základě podobných zkušeností jsme se raději začali věnovat výchově dětí a tvorbu materiálních hodnot nechali na jiných. Čas utíkal dál mílovými krok. Z mladých se stávali staří a mladí byli stále k ničemu a stále neuměli vzít vrtačku do ruky a stále zůstávali neschopní.

Až přišel projekt ... Lomeček!

Pod vedením (ne metodickým, jako spíš vehementním, zapáleným až urputným) nadšeného Rajčete se začali klubat z mladých nešikovných mladí šikovní, kteří ví, jak vzít do ruky bourací kladivo, kteří ví, jak zabetonovat nádrž, kteří ví, jak se pracuje na kapovací pile, kteří ví, jak nastříhat profily na sádrokarton, umí pracovat s pásovou bruskou a hlavně kteří se nebojí práci postavit čelem a s nadšením.

A až teď mi asi dochází, že jsme my a další po nás, možná mladí, možná nešikovní, možná obojí, neměli příležitost v sobě ty skryté dovednosti najít.

Vrcholem toho byl letošní tábor a na něj navazující další podzimní brigády. Spousta roverů a oldskautů, kdy bylo složité rozeznat, kde končí zábava a začíná práce. Protože samotná práce pro ně byla zábavou a zapojili se všichni. Bez schovávání se před prací všichni přiložili ruku k dílu. V tu chvíli jsem mohl radostně pobíhat mezi všemi, nevděčen své zdravotní indispozici jsem alespoň plnil roli svačinařky a nápojářky. Kuchař Kamil rozjel své kulinářské umění v tábornických podmínkách na maximum. Ovce se pekla, kuřata se pekla, polévka se vařila, maso na talíři, všichni to snědli. Večer hrábl do strun pořičský bratr Kecmen a bylo vymalováno. Všichni jsme usínali v chatě, kterou se nám povedlo zbořit a poté vystavět. Svýma nešikovnými rukama. A radost mám, protože největší podíl na tom mají ti mladí. Ti zdánlivě nešikovní, kteří dostali příležitost se k práci postavit čelem. A využili ji na sto procent. Ta chata je toho důkazem. Víme, že ještě není hotovo, ale zároveň cítíme, že se blížíme konci. Proto neváhám říct: Děkujeme všem!

Prach

Challenge Čerchov (krajské kolo Svojsíkova závodu)

V pátek odpoledne 9. 6. 2023 jsme se s holkami sešly na nádraží v Přešticích a vyrazily jsme. Cestou ve vlaku jsme dodělávaly náš deníček a Milka brýle. Cesta nám rychle utíkala a už jsme tam skoro byly. Na nádraží ve vesnici poblíž

Domažlic jsme potkaly i ostatní skauty, se kterými jsme se šly hned seznámit. Pro všechny tam přijel autobus a postupně nás odvezl až na místo kousek od tábořiště Rudolfova Pila. Odtud jsme musely kousek i pěšky, což bylo hodně z kopce. Prohlédly jsme si okolí a čekal nás první zahajovací nástup. Každá družinka dostala jednoho průvodce, který s námi trávil celý závod, bodoval a hodnotil naše chování na trase. Jako první úkol jsme musely postavit stan. To se nám dařilo a i našemu přidělenému se to líbilo. Taky nás v táboře čekalo první úvodní stanoviště, kde jsme dostaly mapu, vážily nám tam krosny a vyplňovaly

jme papír s informacemi. A už hurá na cestu! Vyšli jsme celkem pozdě, začínalo se pomalu stmívat. Ale i přesto jsme plny radosti a očekávání, co nás asi tak čeká, vyrazily na naše nocoviště, kde strávíme první noc. Cestou jsme se začaly seznamovat s naším průvodcem. Zjistily jsme, že on vlastně vůbec nechodí na skauta, ale miluje přírodu, táboření a cestování, a tak si ho skauti „přivlastnili“. A jelikož neměl přezdívku, tak jsme mu ji hned vymyslely, Neskaut. I jemu se líbila a měl z ní radost. Moc jsme si s naším Neskautem sedly. A jak jsme si povídali, vůbec jsme si neuvědomovali, že už je tma. Naše nocoviště jsme nemohli v té tmě najít, ale povedlo se. Už tam byla i jiná družinka skautů, kteří už byli zalezlí ve spacácích a my si teprve začaly stavět náš skvělý přístřešek. Opravdu ten byl boží, vešly jsme se pod tu plachu všechny a ještě tam bylo místa. Rychle jsme zalezli do spacáků a šly spát. Ráno nastala naše chvíle, výroba dokonalých palačinek. Těšily jsme se na to, ale zároveň jsme se bály, abychom to stihly. Vše jsme si dobře promyslely a rozdělily, Rybka přivezla již hotové těsto ve dvou petlahvích. Pekly jsme na dvou pánvích současně a plnily je ve třech variantách (marmeláda, nutela, skořicový cukr). Pak jsme je zalily žahourem (lesní směs), posypaly nadrobenými lotuskami a strouhanými jablky. Snídani jsme naservírovaly a hezky nazdobily našemu průvodci, nakrmit ho byl jeden z úkolů závodu. Sobě jsme je již tak hezky nezdobily, spíše ve spěchu a při balení nocoviště jsme je

snědly. Nicméně se povedly, Neskaut si je velmi vychvaloval a téměř na každém stanovišti se chlubil fotografií jeho výtečné snídaně. Jako první stanoviště nás čekala ekologie a životní prostředí. To probíhalo vyplňováním testů. Musely jsme se rozdělit a každá dělala kousek, abychom to časově stihly. Následovalo dlouhé a nekonečné stoupání na horu Čerchov (1 042 m). Na jejím vrcholu jsme doplnily energii a pustily jsme se do dalšího stanoviště, tentokrát zdravotě. Ta je naše silná stránka. Pod kopcem bylo další stanoviště, a to oprava kola a anglická komunikace. Tady jsme strašně dlouho čekaly, než to splní týmy před námi. Daly jsme si oběd a já holkám pletla copánky. Stanoviště jsme udělaly nejrychleji ze všech a získaly plný počet bodů. JUPÍÍ! Čtvrté stanoviště bylo s uzly. Chodily jsme společně po laně a vyzvedávaly krosny do vzduchu pomocí lan. To se nám moc nedařilo. Odtud jsme si nebyly jisté, kudy máme jít, trochu jsme se ztratily a rozdělily, a proto nám Neskaut strhl jeden bod. Páté stanoviště byla poznávačka obilovin, rostlin a zvířat. Po této disciplíně nás odchytila redaktorka, která s námi udělala rozhovor. Šesté stanoviště byly azimuty a poslední sedmé stanoviště na trase byla manuální zručnost. Po dokončení jsme byly šťastné, že máme celou trasu za námi a můžeme dojít posledních pár metrů do tábořiště. Ale až teď jsme si otevřely obálku, ve které jsme zjistily, že máme na trase plnit úkoly a ptát se na stanovištích na různé otázky. Jejda. No nic, nějak jsme na tu obálku ráno zapoměly. V táboře na nás čekalo poslední osmé stanoviště, kde jsme si shrnuly cestu a vyplnily závěrečný papír s úkoly. Dost jsme při tomto úkolu improvizovaly, protože nám chyběly informace z trasy. Tímto pro nás závod skončil a my si ho neskutečně užily spolu s naším Neskautem. I on byl s naším chováním a průběhem závodu velmi spokojený a ocenil to téměř plným počtem bodů. Během večera jsme se mohly zúčastnit doprovodných úkolů, za které jsme získávaly poukázky do čajovny. Taky jsme si stihly natočit tiktok, u kterého jsme se nasmály. Večer byl zakončen slavnostním táborákem. Zpívali jsme písničky a bylo to moc kouzelné. Ve stanu jsme si s holkami udělaly ještě noční piknik a potom jsme unavené zalehly. Ráno jsme se nedočkavostí probudily, jak to asi vše dopadne. Na slavností vyhlášení dorazil i Čára jako zástupce z kraje. Vyhlášení probíhalo tradičně od posledního místa a my s napětím stále čekaly, kde se umístíme. Bramborové čtvrté místo bylo naše! Vyhrály jsme mimo jiné i koláč, do kterého jsme se všechny společně zakously, mňam! Na tento netradiční skautský krajský závod vzpomínáme dodnes. Odvezly jsme si odtud spoustu zážitků a nových zkušeností.

Bála

Lomeček

Otevřel jsem dveře od auta a namočil mi vlasy déšť, po krátkém běhu do chaty, mě přivítala hučící kamna. Po večeři jsme si chvíli zahráli na vytrávení u stolu a pak se vydali zachránit Tokia ze spárů místního zločince. Po zdárné záchraně nás čekal in-door táborák. Od táboráku jsme se přesunuli na středomořskou Sicílii, přesněji do městečka Palerma. V tuto chvíli již byla teplota v místnosti stejná jako na zmiňované Sicílii. Ráno jsme si trochu přispali a zavzpomínali na táborové snídaně díky Tokiově přesné ruce při krájení chleba. Vydali jsme se na stopovačku po okolí, obešli Bukovák, kostel sv. Jiřího a Kacernu. Při návratu nás vítal Panda v červené zástěře s polévkou a po chvíli jsme dostali i kuřecí směs s rýží. Po poledním odpočinku jsme našťípali obrovskou hromadu dříví, k večeři jsme si na ohni opekli buřty. Večer jsme se připravovali na besídku, pak krátce navštívili opět Palermo a šli spát. Ráno už jsme se jen sbalili, uklidili chatu, a protože jsme byli dostatečně rychlí, napsali i tento článek. Tokio, Okurek, Luba a JR.

Skauti ve Kdyni

Sešli jsme se na nádraží v tomto složení: Okurek, Maty, Lexa, Džejár a Honza. Museli jsme nejdříve vyluštit šifry, abychom věděli, kam máme jet. Dojeli jsme vlakem do Klatov, pak do Pocínovic, kde jsme přestoupili na náhradní autobus, a vystoupili v Dobříkově. Pak jsme dostávali postupně instrukce, kam máme jít, postupně jsme všichni vedli výpravu. Došli jsme na Koráb a Nový Herštejn. Pak jsme došli na nádraží do Kdyně a cestou domů napsali článek do Protlaku (střediskového časopisu).

Roverská víkendovka v Jičíně

Poslední víkend v září se roveři vydali na dlouhou štreku vlakem až do Jičína, do města proslulého Rumcajsem, kde jsme přebývali 4 dny v krásném srubu. Ve čtvrtek 27. 9. byl sraz na přeštickém nádraží, odkud nám vedla cesta do Prahy, zde jsme přestoupili na vlak směr Nymburk a poté posledním vlakem až

do Jičína, kde jsme oslavili úspěšnou cestu. Ve srubu už na nás čekala Bory a Ťapka s večerí. První večer měl pro nás program připravený Kulich. My holky jsme se po srubu rozdělily na nějaké místo, kam k nám postupně chodili kluci a měli jsme 10 minut na menší pokec mezi čtyřma očima. Navzájem jsme se lépe poznali, a tím zahájili víkendovku. V pátek nás probudil budík kolem 7. ráno, Bory s Ťapkou už připravovaly snídani a svačinu na celodenní výlet do Prachovských skal. Jeli jsme vlakem do Libuně, kde naše výprava odstartovala. Prošli jsme Prachovské skály, zříceninu Pařez, vrch Bradu, Rumcajsovu jeskynu a co bychom byli za skauty, kdybychom nenavštívili Skautskou vyhlídku. Po náročném stoupání a klesání jsme dorazili zpět do srubu, kde nám mistr Kulich uvařil a večer jsme si zahráli pohádkový kvíz,

ktej pro nás připravila Bory. Nesměly chybět hry, hra na upíry, na vraha a zpívaná. V sobotu brzy ráno nás opustili Kecka s Kulichem a my ostatní se vydali na další průzkum po okolí. První zastávkou byla Kaple sv. Máří Magdaleny, odkud jsme šli až do Valdic, kde se nachází bývalý klášter a dnešní věznice. Po příchodu z výpravy jsme se chopily programu my, já a Marti, kdy jsme se všichni převtělili do světlušek a vlčat. Náplní byla schovávaná, vytahovaná, hra s mincí a podobné hry, které běžně hrají. A v neděli ráno začal úklid, balení a loučení s krásným prostředím a před námi byla opět 4hodinová cesta. Cílová destinace byla nádraží Přeštice, kde jsme se rozloučili a byli plní zážitků.

Štěpi

Oldskauti v ZOO

V neděli 8. října podnikli oldskauti netradiční návštěvu plzeňské ZOO. Konečně se nám podařilo domluvit termín s Vojtou, který nám udělal soukromou

prohlídku. Vojta je totiž v plzeňské ZOO skoro jako doma, protože tu pracuje, provádí a o zvířatech ví hrozně moc ;). Všechny nás dospělé, ale i děti zaujal úžasným povídáním nejen ze světa zvířat. Ani trochu nám tedy nevadilo nevlídné deštivé počasí a všichni se shodli, že bychom si to s Vojtou rádi zopakovali třeba na jaře. Díky moc, Vojto!

KiKi

Víkendovka skautů a skautek do Pístova

V pátek v odpoledních hodinách jsme se sešli na přeštickém nádraží (sice ve větším počtu vedoucích než dětí, ale to nám vůbec nevadilo), odkud jsme se vydali směr Chodová Planá. Poté už jen chvilku autobusem, pak 3 km pěšky a jsme v cíli. Po příchodu nastal čas na vybalování a večeři. Pak už jen hygiena a spát. V noci na děti čekala noční hra na téma výbuchu bomby a následné vyhledávání pachatele. Probudili jsme se do slunečného a větrného rána. Posnídali jsme venku teplý čaj s vánočkou nebo závinem, zabalili jsme si na

výpravu, udělali si obědový balíček a vyrazili směr vyhlídková věž Homole. Po cestě skauti a skautky plnili různé úkoly (jako např. svažte se všichni za ruce a ujděte 1 km...) a hráli hry, třeba oblíbeného buldoka. Jelikož jsme šli šnečím tempem, neustále svačili a počasí se změnilo ve slabý déšť, museli jsme přehodnotit trasu a zkrátit ji. Navštívili jsme tedy bývalé štolu a vyhlídku u vesnice Michalovy Hory, dále jsme pak pokračovali na zříceninu hradu Michalšperk. Celou cestu panovala skvělá nálada, která se však lehce změnila před výšlapem na zříceninu, kde na nás čekal nekonečný kopec. Výpravu jsme si také obzvláštnili azimutem, který

až na jednu vycházel celkem dobře, ale tak nebylo by to ono, kdybychom alespoň jednu nevyšli na stejné cestě. Ke srubům jsme se vrátili okolo čtvrté hodiny odpolední. Nakonec jsme i přes zkrácení výpravy ušli 14 km. Skauti se skautkami si šli odpočinout a vedoucí se vrhli na přípravu večeře, zatopení a usušení mokrých věcí. K večeři jsme si dali hrachovou polévku s krutonky a rizoto. Na večer si připravila program rádkyně od skautek. Zahráli si hru ve tmě, kterou sama vymyslela. Bylo to na způsob městečka Palerma. Skauti i skautky se při hře velmi nasmáli a užili si ji. Potom už je čekal spánek. Druhé ráno už nebylo tak poklidné, jelikož nás čekalo balení, úklid a 6 km na vlak. Do Přeštic jsme se vrátili okolo druhé hodiny. Co však na závěr nesmím zapomenout zmínit, tak to jsou kadibudky s básničkami a výhledem na mladé douby. Víkendovka se velmi povedla a už se těším až se zpět vrátíme na tak kouzelné místo.

lvet

Slibování světlušek

V pátek 16. 6. 2023 světlušky oprášily kroje, několik z nich složilo svůj světluškovský slib a rozloučily jsme se s nejstaršími holkami, které se vydaly posílit řady skautek. Sešli jsme se tradičně v klubovně, kde jsme si čekání na

šero zpřijemnilo hraním her. Následoval přesun na Ticholovec, kde jsme po roce navštívily „naše“ místo, na kterém, se západem slunce v zádech, slavnostně odslibovalo pět světlušek. Následovala smutnější část večera v podobě loučení, do dalšího skautského dobrodružství jsme Elišce a Elis popřály jen to nejlepší. Na cestě ke sv. Anně jsme jim ještě zamávaly a vydaly se zpět do klubovny. Před spaním jsme si zazpívaly při kytaře a zahrály hru Pepíčku pípní, došlo i na konec trápení s viklajícím se zubem a pletení copánků. Ráno byl klasický budíček před budíčkem, společná snídaně, úklid. Stihly jsme zavítat i do Palerma a v devět hodin se rozešly domů.

Kači

Střediskový sněm

Sněm je setkáním vedoucích dané organizační jednotky Junáka (středisko, okres, kraj, ústředí), který se koná jednou za tři roky. Hlavním úkolem sněmu je zvolit vedení, které povede danou jednotku do dalšího sněmu. Sněm také může předložit návrhy nadřízeným sněmům, případně přijmout závazné usnesení pro činnost jednotky na další tři roky. Účastníky (delegáty) sněmu jsou všichni činovníci dané organizační jednotky, tedy vedoucí, hospodář, členové revizní komise...

Náš střediskový sněm se konal 8. 10. v klubovně a bylo na něm zvoleno nové vedení střediska ve složení: vedoucí Koza a jeho zástupce Panda, revizní komise ve složení Yetti a Viky a dále delegáti, kteří budou naše středisko reprezentovat na sněmu okresním, krajském a ústředním. Kromě samotných voleb jsme se krátkým videem ohlédli za uplynulými třemi roky naší činnosti a také diskutovali o prioritách pro strategii celé organizace do roku 2030.

Chtěl bych poděkovat Čárovi za jeho práci ve funkci zástupce vedoucích střediska, kterou vykonával od roku 2013 a popřát hodně úspěchů Pandovi, který ho v této funkci nahradil.

Koza

Přespání na Březníku - skautky

Bylo první letošní akcí. Sešli jsme se u klubovny a společně jsme došli na Březník. Nejdřív jsme šli pro dřevo a pak připravili oheň, kde jsme si opekli večeri. Potom jsme šli hrát na louku hru „hajzlzába“, připravit si spaní, jak nám

vedoucí řekli, a než se setmělo, byli jsme u ohně. Pak jsme hráli potmě na schovku a šli spát. Bylo opravdu nepříjemné zalézt si do vlhkého spacáku. Vedoucí kousek od nás hnedka usnuli. My jsme dlouho kecali a koukali na hvězdy. Než jsme usnuli, vyděsila nás rána z lesa a pak divoká agresivní kočka, kterou jsme museli vyhnat. Ráno jsme se probudili do strašné zimy. Rozdělalí jsme oheň a dali si snídani, kde nám vedoucí dali 2 těsta a řekli, že si uděláme hady na ohni. Já jsem si dělala sladkého hada a obalila ho v cukru a skořici. Když jsme uklidili tábor a sbalili se, šli jsme ke klubovně, kde byl rozchod. Přespání jsme si užili.

Rybka <3

Svarožná

Přesně 11. movembera se sešly oddíly vlčat a skautů na přeštickém nádraží a čekal je chladný víkend uprostřed šumavských hvozďů, na skautské základně Svarožná. Vím to naprosto přesně, protože moje tvář i Šedákova tvář byla ozdobena mohutným knírem jakožto symbolem mužnosti a přijetím našeho vnitřního já. Svě já jsme přijali veskrze dokonale, víkend se nám strašně líbil a hned při odjezdu jsme se shodli se skautským vedením, že když bude tepleji, tak to musí být Svarožná hotovým rájem, kde by chtěl každý strávit několik dní. Půlrok uplynul jako voda a vedení vlčat a skautů opět stálo na přeštickém nádraží připraveni vyrazit vstříc šumavskému dobrodružství. Já na sebe dobrovolně vzal roli zabezpečovatele zázemí, ochránce krby, kuchtíka, omývače nádobí, vrátného, uklízečky i terénního psychologa a vyrazil ve svém voze zahraniční značky po vlastní ose se zásobami a dalším vybavením na celý víkend. Příjezd na chatu byl shodný s příchodem hlavní skupiny (Šedák, Kozel a

Joff hlídali, aby hlavní skupině nevpadl nepřítel do týla). Vlčata a skauti obsadili své tradiční pokoje, vedení taktéž, přenesli jsme proviant do kuchyně, nahodili pruty v místním potoce Svarožná a začali připravovat oheň venku i uvnitř. Venku jsme poprvé využili obřího ohniště a uvnitř zase kamen na chodbě. Chata totiž nezklamala. I když venku jste mohli běhat v kraťasech, uvnitř to bylo na teplákovku a deku. Ale to nám nevadilo, plynové topení jsme nechali vypnuté a ohřívali jsme se u kamen. Venku u ohně navodila Bára krásnou atmosféru brnkáním na kytaru, děti si zazpívaly a v pozdních večerních hodinách šly na kutě.

Vedení ještě notnou chvíli rozebíralo dnešní rybářské úlovky a těšilo se na druhý den.

V sobotu ráno jsem vstal o trochu dřív, postavil vodu na čaj a začali jsme připravovat snídani (rohlíky s marmeládou) a svačinu na celodenní výpravu. Rohlíky se snědly, svačiny se schovaly do batohů a rázem se celá chata vyprázdnila. Jediný já jsem zůstal na svém místě a začal čtvrtit kuřata a vařit večeři (kuřecí vývar s nudlemi a kuřecí rizoto). Bohužel největší hrnec na malém sporáku úplně rychle nevařil, ale to mi nevadilo. Podnikal jsem průběžně krátké výpravy do okolí chaty, zkoumal zarostlý terén potoka, kontroloval pruty, lovil signál, sledoval beznohého holuba a průběžně dozoroval své kulinářské výtvary. Do

toho jsem přečetl pár kapitol Majdamovi knížky Čas žít, čas umírat (jak sám charakterizoval: „Nic veselého nečekej.“). Ne že by ji tedy Majdam napsal, ale vzal si ji s sebou. (Tím nechci shazovat Majdamovy literární pokusy, zajisté by po pár řádkách strčil Remarquu hravě do kapsy. Tím jsem si jistý.) Ve dvě hodiny bylo vše připraveno a já se rozhodl podniknout dlouhou výpravu do Železné Rudy a najít vlčata. Po přiblížení k Alžbětínu jsem pro jistotu zavolal Majdamovi, který mi sdělil, že jsou akorát na cestě do chaty. Skvěle nám to vyšlo. Tak jsem zakusil tvrdost lavice U nedospělého živočicha s nepřímým vývojem (larva) a vydal se na cestu zpět. Na chatě jsme se sešli i se skauty, snědli polévku, dali vařit rýži do rizota a připravovali slavnostní oheň. Tohoto večera mělo dojít k zásadní události v životě vlčete Matyho. Jakožto vlče už dosáhl skautského věku a jeho cesta od nynějška povede dál, ovšem v oddíle skautů. Přechodem mu bylo symbolické přebrodění říčky Svarožné, kde ho na druhém břehu přivítali skauti. Pozdě večer se vlčata i skauti odebrali do spacáků a dospělí zůstali na poradě a zhodnocení celého dne u ohně. Ráno už se odehrávalo v klasické režii. Úklid, balení, přípravy jídla na cestu. Kolem oběda totiž odjíždí vlak z Alžbětína a veze asi 25 dětí a vedoucích naplněné až po okraj zážitky z prožitého víkendu. A určitě víme, že na Svarožnou pojedeme zase, protože v létě a za tepla je daleko útulnější než v zimě a zároveň neztrácí kouzlo odloučeného místa uprostřed šumavských hvozdů.

Slovo závěrem: Milý čtenáři! Naplňuje mne mírným sobeckým blahem, že jsi vydržel číst až sem o tom, jak jsem vařil celou sobotu a poflakoval se kolem chaty. Ten pocit, že tě zajímá, co jsem dělal já, jen já. Ale abys věděl, že můj narcismus není bezbřehý, připravil jsem na konec překvapení – rozhovor se zástupci vlčat a skautů, kterým jsem položil několik zvědavých otázek, z jejichž odpovědí si budeš schopen udělat představu, jak trávili sobotu ostatní účastníci.

Co se ti vybaví při slově Svarožná?

Joff: zima, vlhko, Šumava, tma, palanda

Gumídek: Vybaví se mi super zázemí pro skautské výpravy a aktivity. Svarožná mě ještě zatím nezklamala.

Vojta: Izolace, chlad, přátelé, Šumava, obrovské zážitky, potok.

Kolik hodin jsi spal od pátku do neděle?

Joff: 7+4=11

Gumídek: Řekl bych že 14 hodin čistého času.

Vojta: Za obě noci jsem dohromady naspal maximálně 7 hodin.

Kolik kilometrů, nebo hodin jsi nachodil přes sobotu?

Joff: 13 km na výpravě 3 km kolem chaty

Gumídek: Pamatuji si, že příjemných 18 km.

Vojta: Nešli jsme s Vlčatama nějak extra dlouhou štreku, a tím pádem to bylo nějakých patnáct kilometrů celkem. Výprava se stala celodenní hlavně díky železnorudským dětským hřištím.

Vyjmenuj pět míst, kde jsi v sobotu byl a která stojí za návštěvu.

Joff: Svarožná, U Larvů, Křížová cesta, Belvedér, Areál U hřiště (celý areál)

Gumídek: Navštívil jsem Čertovo a Černé jezero, vrchol Svarohu a další zajímavá místa. Vrchol Svarohu určitě stojí za navštívení.

Vojta: Tak samozřejmě skautská základna Svarožná, křížová cesta na Belveder, fotbalové hřiště v Železné Rudě, potok a nakonec třeba útulné ohniště u základny.

Kolik kusů spodního prádla (svého!!!) jsi za víkend měl na sobě?

Joff: 2

Gumídek: Za víkend jsem vystřídal 3 kusy spodního prádla (*slipy + pár ponožek? Klasika... - pozn. red*). Přežil bez jakéhokoliv vlka (*jsme rádi, žes nechal vlčata na pokojí - pozn. red*).

Vojta: Vystačil jsem si s dvěma páry černých ponožek a jedním kusem pánských boxerek, které jsou díky pohodlným střihům, plochým švům a elastickému pasu perfektní volbou pro každý den.

Co tě na Svarožné zaručeně roznězní?

Joff: zpívání u ohně

Gumídek: Určitě mě roznězní úžasná příroda a místní potok!

Vojta: Ta už výše zmiňovaná izolace od každodenních starostí.

Narušil tento víkend tvoji psychiku? Jak?

Joff: Ne, ba naopak. Pomohl mi srovnat myšlenky před pondělní zkouškou.

Gumídek: Myslím si, že moji psychiku naopak zlepšil. Byl jsem o víkendu ještě dost nachlazený, ale díky skvělému kolektivu se mi udělalo lépe!

Vojta: Rád bych řekl, že jsem si po státnicích konečně pořádně odpočinul, ale ten nedostatek spánku mě pěkně semlel a celý týden byl takový bez nálady. Ale to spíš byla taková ta pozážitková úzkost, když přijedete domů po super momentech se super kamarádama a super dětma.

Co nejhoršího jsi měl v inkriminovaný víkend v puse?

Joff: Vojtovo Okenu

Gumídek: O tom se nebudu zmiňovat (*škádlí snad čtenářovu fantazii? - pozn. red.*).

Vojta: V sobotu jsem usnul se žvýkačkou a ráno jsem se probudil s hořkým lepivým chuchvalcem v puse.

Co v tobě Svarožná zanechala a co ty jsi zanechal jí?

Joff: Zanechala ve mně spoustu spoustu vzpomínek, zpívání, přestup, východ slunce. Zanechal jsem jí nespálené dřevo u kamen.

Gumídek: Svarožná ve mě zanechala natěšenost na další podobné akce.

Vojta: I když jsem ve vedení Vlčat dlouhou dobu, tak jsem i teď získal nějaké nové zkušenosti, které se při vedení oddílu hodí. Jinak doufám, že spíše než Svarožné jsem zanechal našim Vlčatům hezký zážitky

Pojedeme příště zase?

Joff: Ano, rád.

Gumídek: Jasně! Klidně hned!

Vojta: V listopadu jsme tam zas!

Prach (zabezpečovatel zázemí,
ochránce krbu, kuchtík, omývač nádobí,
vrátný, uklízečka i terénní psycholog)

Vandr oldskauti

Stejně jako každý rok pořádají roveři šumavský vandr z Prášil do Prášil, také oldi se snaží vždy jednou za rok vzpomenout na mladá léta a podívat se do míst v našem kraji, kam dříve pravidelně vyráželi trampové trávit víkendy. Organizuje ho pro nás Frenky, pod jehož přísným dohledem vždy poctivě odšlapeme naplánované kilometry.

Za důležité považuji vysvětlit, proč se říká vandr a ne čundr. Výraz čundrák označoval před válkou trampa s nedostatkem etických zábran či bez společenské výchovy a rodinného zázemí. Často tak byli označováni trampové, pro které víkendový vandr začínal i končil v hospodě, tzv. „pivní skauti“. Ti jezdili „na čundr“ (ve významu vandru sestávajícího se ze střídavé konzumace alkoholu a následné opilosti), odtud „čundráci“ („čuňata na vandru“). Časem sice výraz zobecněl a ztratil původní význam, my užíváme místo tohoto slova výraz vandr.

Po pár letech jsem se tradičního vandru zúčastnil i já. Přemluvila mě Kulka, která se uvolila dělat mně osobního šerpu, což spočívalo v tom, že nesla o pár kilo navíc než já. Za odměnu, že jsem byl po několika letech opět osobně přítomen, jsem byl vybrán, abych napsal tento článek, o jehož autorství se jinak všichni ostatní doslova přetahují.

Letošní vandr se uskutečnil netradičně již v polovině prázdnin a to od 4. do 6. srpna.

Co všechno obnášela má letošní účast na takovém vandru? Třeba to, že ještě před jeho započítím jsem prostřednictvím aplikace WhatsApp obdržel cca 64 zpráv. Jejich obsahem byly kromě času a místa odjezdu samé nepodstatné věci, jako kdo to dá, kdo to možná dá, kdo dá jen část, kdo to možná nedá a kdo to vůbec nedá. Pak se vzhledem k letošní předpovědi (která nakonec stejně nevyšla) řešilo počasí, které, jak známo, stejně neovlivníme. Ale řešíme ho. Letos předpovídali na námi vybraný termín déšť a chlad. Tuto debatu utnul náš kamarád Zdeněk, který napsal, že neexistuje špatné počasí, jen špatně vybavený tramp (kdo by neznal význam tohoto slova, tramp znamená tulák, člověk přesouvající se krajinou pěšky, jen s nejnutnějším zavazadlem, svobodný v tom nejindividuálnějším smyslu slova „svoboda“). Také Kofič odmítl tuto debatu s tím, že jelikož nemáme v záloze náhradní termín, prostě jedeme. A tak se nakonec řešilo pouze to, co je člověku přirozené, tj. jídlo a pití. Frenky nastřelil trasu a my zjistili, že na ní není jediná hospoda, kde by se

člověk mohl najíst (natož napít ☺). Bop se okamžitě pochlubil s tím, že objevil alespoň školní jídelny, ale vzápětí zesmutněl, neboť si uvědomil, že jsou prázdniny. Uklidnili jsme se konstatováním, že přece nikdy nebylo tak špatně a vždycky to nějak dopadlo. Přinejhorším bychom se vrátili do vlčáckých let a splnili si nějaké bobříky. Třeba hladu a žízně. Možná i mluvení, neboť síly by ubývaly. Já osobně jsem tajně doufal, že na naší cestě narazíme alespoň na do úmoru pracujícího „asiata“ a jeho bohatě zásobený obchůdek. Mýlil jsem se.

Takže k samotnému vandru. Základem je příprava. Připravíte dobrou obuv (nemusí být nutně invazky), praktický bágl (nemusí být nutně usárna ani ALICE), pohodlné oblečení, ve kterém alespoň trochu splýváte s přírodou (nemusí být nutně BATTLEDRESS), plachtu, pod kterou nezmoknete ani nenavlhnete (nemusí být nutně stan), spací pytel a něco pod sebe, aby člověk neležel na holé zemi. A pak nějakou tekutinu a trochu jídla.

Cílem našeho letošního vandru byl kraj při říčce Úhlavce (pozor na záměnu s řekou Úhlavou), která pramení na úpatí Českého lesa nedaleko od Přimdy a na svém konci se vlévá do řeky Mže. V dřívějších dobách se jí v úseku nad Kladruby, což byl náš úsek, říkalo Kněžská řeka, pod Kladruby pak Malá říčka. Jedná se o kraj, kterému se za totality neřeklo jinak než pohraničí. V té době se

jednalo o pustý kraj, neboť cizinci nás nenavštěvovali a do ciziny stát také nikoho nepustil. V té době bývalo údolí Úhlavky nekonečným krajem bez civilizace. Někteří z těch, co ho navštívili, o něm řekli, že se jim jevil rozlehlý jako kanadský prales, kde se dalo bloudit a člověk se tu mohl i ztratit.

Nakonec se nás sešlo osm a pes. Já, Kulka, Frenky, Jana, Milada, Zdeněk, Bop, Kofič a vlčák Tarzan. Náš vlak odjížděl v pátek ve 13:08 do Plzně, z Plzně pak rychlíkem do Plané u Mariánských Lázní a nakonec courákem (pro neznalé se jedná o vlak, který zastavuje na každé mezi) do Boru u Tachova. Odtud jsme se vydali směrem na ves Stráž, na místo plánovaného noclehu. Napřed jsme se ale zastavili na náměstí v restauraci „Konibar“, kde jsme dohnali deficit v pitném režimu a někteří z nás si dali i něco k jídlu. My ostatní jsme bohužel netušili, že je to na dlouhou dobu naposledy. Napojeni a někteří i najedeni jsme pokračovali okolo borského zámku po zelené turistické značce kolem rybníků a židovského hřbitova do obce Stráž. Jednalo se o poslední obec před utábořením. Proto jsme se ihned při vstupu do této obce pídili po nějakém občůdku. Narazili jsme při tom na skupinku dětí a ptali jsme se jich, zda v obci můžeme koupit nějaké zásoby. Malý klučina nám oznámil, že Vietnavec má dovolenou a o jiném krámu neví. Výraz **dovolená** jsme při našem dalším putování slyšeli ještě několikrát a vždy nám vykreslil ústa do podkovy. Malému klučinovi jsme asi připadali hladoví, protože se na nic neptal, nahlas si nás spočítal a se slovy „zeptám se doma“ zmizel v baráku. Chvilí se nic nedělo, pak se otevřelo okno a v něm klučinova maminka. Řekla, že jí chlapec oznámil, že venku stojí nějací trampové a mají hlad a hned se nám omluvila, že má pro nás jen čtvrtěční rohlíky. Společně jsme se tomu zasmáli a uvedli věc na pravou míru, totiž že nám jde spíše o nějaké tekutiny na večer. Řekla, že hospoda je na nádraží ale pán má asi **dovolenou**. Přesto nás to neodradilo a na nádraží jsme zašli, abychom zjistili, že paní měla pravdu. Vraceli jsme se tedy stejnou cestou, abychom pokračovali na místo noclehu. Šli jsme tudíž podruhé okolo novostavby rodinného domku, venku pracujícímu majiteli nemovitosti to nedalo a zeptal se nás, co hledáme. Řekli jsme mu popravdě, o co nám jde, a co následovalo, nás všechny překvapilo. Zavolal manželku, ta nám oznámila, že právě byla nakupovat, pití bylo v akci, má dost a hned se zeptala, kolik toho potřebujeme. Každý si nakoupil, co potřeboval, a paní nás překvapila podruhé, když prohlásila, že kdyby nám večer pití došlo, máme zase přijít. Informace pro Vás, kteří do této obce zavítáte, dobří lidé žijí v čísle popisném 10 a 326 ☺.

Naše páteční putování končilo nedaleko obce Stráž na poloostrově Dlouhého, dříve též Bonětického rybníka, do něhož se Úhlavka vlévá. Jelikož už bylo šero,

připravili jsme si rychle spaní, sehnali dřevo, usedli k ohni, navečeřeli se, probrali všechno možné a před spaním i zahráli a zazpívali. Navzdory předpovědi nás čekala teplá noc a po ní ranní probuzení na poloostrově obklopeném vodou a porostlém borovicemi. Krásné romantické místo. Ráno bylo zamračené a předpověď věštila deštivé dopoledne. Narychlo jsme upravili původní trasu a vyrazili do Bonětic a dále přes Bonětičky do Starého Sedla. Cestou z Bonětic již přšlo, a tak jsme se nemohli dočkat, až dorazíme do Starého Sedla, neboť zde na nás měla čekat aplikací Mapy.cz vychválená hospůdka. Když jsem k ní konečně dorazili, zjistili jsme, že mají **dovolenou**. Nezbyvalo než pokračovat do Prostiboře, kde měl být malý obchůdek. Jelikož se jednalo o poslední civilizaci před tím, než se ztratíme v přírodě, vkládali jsme do tohoto místa velké naděje. Avšak pouze do chvíle, kdy jsme konečně před obchodem stáli a zjistili, že onen pracovitý Asiat si momentálně vzal **dovolenou**. Zásoby se tenčily a nás ještě čekala večeře a snídaně. Nějaké zbytky jídla bychom ještě měli, ale žádné pití, natož vodu. Jedinou záchranou tak pro nás byl Bedlák, který měl za námi dorazit na místo naplánovaného nocoviště. Žhavili jsme telefony a těšili se na to, až se s ním setkáme. Řeknete si asi, že Bedlák je sice silný a statný chlap, ale nemůže unést zásoby pití pro sebe a dalších osm lidí. To ne, ale na místo určení ho měl přivést Jogurt autem a auto už to zvládne. Také vás možná napadlo, co bychom dělali dříve, když ještě mobily neexistovaly. Vězte, že v té době byla funkční hospoda, ve které jste se najedli a napili, v každé vsi. Vyrazili jsme z Prostiboře po zelené turistické značce tzv. Svatojakubskou cestou kolem zámku Prostiboř. Ten byl ještě coby hrad vystavěn počátkem 14. století a od jeho konce patřil ke Kladrubskému klášteru. V 17. století byl přestavěn na zámek. Po roce 1948 přešel do majetku státu a od té doby začal, stejně jako velké množství podobných památek, pod jeho dojemnou péčí chátrat. Na rozdíl od nich měl však štěstí, že z něho nezůstala jen ruina. V současné době má kompletně novou střechu, zrenovované nádvoří a čeká na další etapu revitalizace. Ale pojďme dál. Minuli jsme zámek a pokračovali dále po zelené značce až na místo, kde na nás už čekal Bedlák a jím dovezené zásoby včetně pitné vody, které jsme si okamžitě rozebrali a pokračovali dál. Opustili jsme Svatojakubskou cestu, abychom se zanořili do kaňonu Úhlavky a pokračovali po jejím pravém břehu, abychom po necelém půlkilometru, co jsme kopírovali meandrující Úhlavku, dorazili na místo, kde bylo ohniště, lavičky, stolec i menší dřevěná konstrukce, na kterou se nechala v případě deště hodit plachta a pod ní připravit jídlo. U ohniště bylo připravené i dřevo, další jsme donesli, připravili spaní a už jsme seděli u ohně, večeřeli a sdělovali si dojmy a historky z uplynulého dne. Pochlubili jsme se i

Bedlákovi, a jelikož už jsme ho dlouho neviděli, i on nám pustil nějaké novinky z Příchovic a okolí. Takový malý handl s informacemi. Nevíte, co to je? Prostě jsme drbali až do noci. Mezitím samozřejmě došlo i na kytaru, která nesmí v takové chvíli chybět. Opět nás čekala poměrně teplá noc.

Ráno jsme posnídali, řádně uklidili nocoviště a připravili i nějaké dřevo pro další trampy. Poté jsme se sbalili a vyrazili polykat další kilometry. Tentokrát bylo naším cílem Stříbro, odkud nám jel vlak na Plzeň. Měli jsme před sebou cca 14 km. Šli jsme stále při Úhlavce kolem Tuněchodského mlýna, až jsme dorazili do bývalého malého, nyní již zatopeného lomu. Na kraji stála zajímavá trampská dřevostavba a nedaleko od ní na malé loučce cosi hranatého pod plachtou z nákladního auta. Protože člověk je tvor zvědavý, nedalo nám to a plachtu jsme poodkryli. Co bylo pod ní byste neuhodli. Starý klavír, funkční, je trochu (no spíš více) rozladěný. To ale Miladě nevadilo, a tak nám zahrála i pár taktů. Klavír jsme přikryli a pokračovali dál podél Úhlavky. Minuli jsme soutok s Kočovským potokem, za ním dva letní tábory, bývalý Benišův mlýn, za ním jsme přešli silnici z Prostiboře do Kladrub a po kilometru nás již soustavný hukot upozorňoval na dálnici, která zde křižovala Úhlavku na vysokém mostě u bývalého Petrova mlýna. A to už jsme měli do Kladrub, co by kamenem dohodil. Věřte, že nikdy jsem se netěšil do žádného kláštera tak jako nyní. Důvod byl jasný. V bývalém klášteře totiž funguje restaurace i s teplou kuchyní, která pro mne znamenala první teplé jídlo od pátečního poledne. Jelikož jsme neměli času nazbyt, rychle jsme pojedli, nasadili tempo a zprvu po modré turistické značce a později co nejkratší cestou se vydali směr Stříbro s úmyslem stihnout co nejbližší spoj. Ten nám nakonec ujel přímo před nosem ve chvíli, kdy jsme se blížili k podchodu, který nás měl dovést na nádraží. A tak jsme si poseděli hodku v čekárně a zbyl i čas zajít si pro zmrzku. Dočkali jsme se, nasedli a někteří (třeba já) jsme se pohodlnou jízdou nechali i uspat.

Co říct nakonec? Za sebe, jsem rád, že jsem po letech mohl být zase na vandru a k tomu s Vámi, kamarádi. Už se těším na další. Až Frenky sedne k mapě a připraví pro nás zase nějaký nevšední zážitek do míst, která se vryla do srdcí trampů. Do míst, která na první pohled nenesou známky toho, že je navštívili ti, co se v nich neumí chovat. Bohužel i část naší výše popsané cesty nesla tyto stopy.

Viki

Výprava na Černou skálu

Ráno jsme se sešli u klubovny a pomalu jsme vyrazili. Bylo hodně mokro, tak jsme byli vybaveni pohorkami. Babočka a Kuba a Malda a Luky a Pařez vedli celou naši smečku a první zastávka byla u potoka k Radkovicím. Začali jsme hrát kolík a šli jsme dál. Kolík se hodně střídal, až se nakonec ztratil. Došli jsme na louku, kde jsme hráli slepou bábu ve dvojicích. Když jsme dohráli babu, tak jsme si vzali batůžky a přes Radkovice jsme došli až do lesa za vesnicí, kde jsme počkali na ostatní. Ve vsi jsme cestou našli u chalupy zvonek s pastičkou na myši. Postupně jsme došli k hradu Skála a opekli jsme si šťavnaté uzeniny. Obhlídli jsme zříceninu hradu a na cestě zpátky jsme potkali Roberta Baden-Powella, který se za námi přesunul časem a pověděl nám o svém životě. Cestou zpátky jsme došli k louce, kde jsme hráli buldoka. V půlce hry začalo pršet, tak jsme na nic nečekali a šli pod střechu. U klubovny jsme se rozloučili a šli si domů užít zbytek víkendu. Někteří šli ještě na výstavu chovatelů, která byla taky skvělá. Výpravu jsme si moc užili a těšíme se na další skvělé zážitky, ke kterým nás Baden-Powell vybízel.

Balík, Malda, Pařez, Kuba, Babočka, Luky

Protlak – časopis střediska Příchovice

Vychází 4× ročně, vydává středisko Příchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redakční rada: Ďapka (skautky), Šefa (RR), Sušenka (světlušky),
Panda (skauti), Kula (oldskauti), Kapitán (vlčata)

kontakt: Josef Volf, Příchovice 315, Přeštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 20. 11. 2023 **neprodejně** <http://prichovice-skaut.cz>